

Sygn. akt I C 495/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jolanta Hryciuk

Protokolant staż. Agnieszka Kuśmirek

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w W.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 495/16

UZASADNIENIE

W pozwie z 5 sierpnia 2015r. wniesionym do Sądu Rejonowego w Siedlcach przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w W. J. J. wniósł o zasądzenie kwoty 4.500 zł, w tym kwoty 3.500 zł tytułem odszkodowania i 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu J. J. podniósł, że w dniu 30 lipca 2015r. został przetransportowany z Aresztu Śledczego w W. do Zakładu Karnego w S., z uwagi na czynności procesowe Sądu Rejonowego w Siedlcach VII Wydział Karny. Powód wskazał, że przed wyjazdem odmówił przetransportowania i użyto wobec niego przymusu koniecznego. Powód podał że zrealizowano przetransportowanie do Zakładu Karnego w S., tj. wyjście z oddziału II cela 22 Aresztu Śledczego w W. w asyście funkcjonariuszy Służby Więziennej i doprowadzenie do magazynu oraz do konwoju policyjnego. Zwrócił uwagę, że są to kwestie bezsporne i nie ma żadnych zastrzeżeń. J. J. podniósł, że opuszczając celę 22 oddziału II Aresztu Śledczego w W. pozostawił swoje rzeczy. Podał, że jego majątek jak na wykazie listy magazynowej i innych artykułów spożywczych, chemicznych itd. został spakowany przez osadzonego M. W. i M. Z., a wykonali to na polecenie dowódcy zmiany, inspektora ochrony Aresztu Śledczego w W.. Uczyniwszy to osadzeni przynieśli jego prywatne rzeczy z celi mieszkalnej do policyjnego auta. Po przyjeździe do Zakładu Karnego w S. powód zobaczył, że jego rzeczy zostały niewłaściwie spakowane bez spisu zawartości bagażu lub innej adnotacji w tym zakresie. Po szczegółowym przeszukaniu swoich rzeczy zobaczył, że brakuje mu 1.000 znaczków na kwotę 1.750 zł i kart telefonicznych na kwotę 1.000 zł. W tej kwestii wysłał do administratora pozwanej jednostki wezwanie do zapłaty, lecz nie zostało ono zrealizowane. Powiadomił także Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w G. i oczekuje na rozstrzygnięcie skargi. Niezależnie od złożonego wezwania do zapłaty i skargi na pozwaną jednostkę, działanie pozwanego nosi cechy odpowiedzialności deliktowej za bezpodstawne przeniesienie jego majątku z celi przez osoby nieuprawnione do auta policyjnego, a co więcej niespisanie zawartości jego rzeczy w trybie komisyjnym i wysłanie jego mienie pocztą lub innym środkiem transportu wraz z protokołem spisu mienia. W związku z tym dochodzone roszczenie odszkodowawcze ma usprawiedliwione podstawy. Dodał, że pozwana jednostka naruszyła jego dobra osobiste jak

brak szacunku i prawa osoby pozbawionej wolności w tym charakterze, zatem dochodzone roszczenie niemajątkowe ma swoje usprawiedliwione podstawy. J. J. zaznaczył, że wskazany przez niego materiał dowodowy pozwoli na uzasadnienie powództwa, ponieważ dowódca zmiany i inspektor ochrony Aresztu Śledczego w W. w dniu 30 lipca 2015r. wydali polecenie spakowania jego rzeczy przez świadków M. W. i M. Z. i przeniesienie przez w/w świadków jego mienia do konwoju policyjnego, na wykazanie przyczyny wydania takiego polecenia przez pracowników pozwanego i brak wykonania spisu mienia oraz wysłania pocztą lub w inny sposób, co należy do obowiązku danej jednostki penitencjarnej, a następnie na poniesienie przez powoda na tym tle straty materialnej i niematerialnej (k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 grudnia 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda ewentualnych kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że powód przebywał w Areszcie Śledczym w W. do dnia 30 lipca 2015r., a w związku z udziałem w czynnościach procesowych został przetransportowany na polecenie Sądu Rejonowego w S. do Zakładu Karnego w S., który to transport realizowali funkcjonariusze Policji. Pozwany wskazał, że twierdzenia i zarzuty wynikające z treści pozwu były przedmiotem postępowania prowadzonego na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 2003r. w sprawie sposobów załatwiania wniosków, skarg i próśb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. Nr 151 poz. 1467 ze zm.). Pozwany zaznaczył, że skargi powoda w tej sprawie, tj. z dnia 4 sierpnia 2015r. do Dyrektora Aresztu Śledczego w W. (zatytułowana wezwanie do zapłaty), z dnia 4 sierpnia 2015r. do Dyrektora (...) w G. i z dnia 16 września 2015r. uznane zostały za bezzasadne, a odpowiedzi zostały udzielone odpowiednio pismami z dnia 7 września 2015r., 28 września 2015r. i 2 listopada 2015r. Odnosząc się do zarzutów stawianych w treści pozwu podał, że powód odmówił spakowania swoich rzeczy oraz wyjścia z celi mieszkalnej w celu udania się do czynności transportowej. Przeprowadzone rozmowy nie przyniosły rezultatu, powód stawiał czynny opór i usiłował uderzyć funkcjonariusza taboretym więziennym będącym na wyposażeniu celi. W związku z postawą powoda ostrzeżono go o możliwości użycia środków przymusu bezpośredniego oraz w konsekwencji użyto tych środków. Powód z własnej woli nie spakował swoich rzeczy, musiał to zrobić współosadzony pod nadzorem funkcjonariusza, z czego sporządzono protokół. Jak wynika z notatki służbowej dowódcy zmiany, zwrócono się do powoda z poleceniem, aby powód sprawdził zarówno stan jak i ilość rzeczy, czego jednak powód nie uczynił. Z treści notatki służbowej funkcjonariusza nadzorującego pakowanie rzeczy powoda wynika, iż wszystkie przedmioty powoda zostały spakowane. Pozwany zaznaczył, że wbrew twierdzeniom powoda sporządzono protokół zawierający spis spakowanych rzeczy, który został podpisany zarówno przez funkcjonariusza nadzorującego czynność pakowania, jak i osadzonego M. W., który pakował przedmioty wymienione w treści protokołu. Pozwany zwrócił uwagę, że spakowanie rzeczy powoda przez współosadzonego pod nadzorem funkcjonariusza było konsekwencją zachowania powoda, względem którego konieczne było zastosowanie środków przymusu bezpośredniego i brakiem woli jakiegokolwiek współdziałania powoda, a powód miał możliwość sprawdzenia stanu rzeczy oraz ilości spakowanych rzeczy, jednakże z uprawnienia tego nie skorzystał (k.52-53). Do pisma pozwany dołączył materiał dowodowy (k. 54-66).

Pismem z dnia 25 marca 2016r. J. J. rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 80.000 zł (k. 115).

Postanowieniem z 1 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał do rozpoznania według właściwości Sądowi Okręgowemu w Siedlcach (k. 121).

Pismem z dnia 13 października 2016r. pozwany podniósł, że przed Sądem Okręgowym w Gdańsku XV Wydział Cywilny zawiśł spór pomiędzy stronami w sprawie o sygnaturze akt XV C 551/16, którego przedmiot pozostaje tożsamy z przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Pozwany wskazał, że na rozprawie w dniu 14 września 2016r. powód działający przez pełnomocnika będącego adwokatem złożył oświadczenie o cofnięciu powództwa wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny prawomocnym postanowieniem z dnia 14 września 2016r. umorzył postępowanie w sprawie o sygnaturze akt XV C 551/16. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że zrzeczenie się roszczenia stanowi czynność procesową wywołującą jednocześnie skutki materialne. Pozwany wskazał, że zrzeczenie się roszczenia procesowego oznacza niemożność skutecznego dochodzenia w przyszłości mogącego istnieć roszczenia materialno-prawnego, a powód zrzekając się roszczenia

rezygnuje ze zbadania jego zasadności w tym samym stanie faktycznym i wobec tego samego pozwanego. Pozwany podniósł, że w razie wytoczenia powództwa o to samo roszczenie i przeciwko temu samemu pozwanemu powództwo podlega oddaleniu (k. 217-218).

Powód J. J. w dniu 28 listopada 2016r. faksem przesłał oświadczenie, iż rezygnuje z udziału w rozprawie wyznaczonej na 29 listopada 2016r. i wnosi o pominięcie dowodu z jego zeznań oraz telefonicznie poinformował o powyższym sekretariat Sądu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo J. J. podlega oddaleniu.

Wskazać należy, że dla rozstrzygnięcia roszczenia w sprawie I C 495/16 Sądu Okręgowego w Siedlcach decydujące znaczenie miało porównanie tożsamości podmiotowej i przedmiotowej ze sprawą, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku pod sygnaturą akt XV C 551/16. W obu sprawach J. J. wniósł przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w W. o zapłatę. Pierwotnie powództwa w obu sprawach zostały wniesione do sądów rejonowych – do Sądu Rejonowego w Siedlcach, gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą I C 1609/15 oraz do Sądu Rejonowego w Lesznie, gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą I C 1543/15. W obu sprawach powód wniósł o zasądzenie kwoty 4.500 zł, w tym w tym kwoty 3.500 zł tytułem odszkodowania i 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. W obu sprawach w uzasadnieniu J. J. powołał się na te same okoliczności faktyczne uzasadniające jego zdaniem roszczenie. W obu sprawach J. J. zmodyfikował powództwo żądając zasądzenia kwoty 80.000 zł (k. 115; k. 35 i 36 akt sprawy XV C 551/16).

Zarzut tożsamości podmiotowej i przedmiotowej powództw w obu sprawach podniósł pozwany pismem z dnia 17 sierpnia 2016r. (k. 79-79v akt sprawy XV C 551/16).

Na rozprawie w sprawie XV C 551/16, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku, w dniu 14 września 2016r. pełnomocnik powoda oświadczył, że nie podtrzymuje powództwa oraz że cofa pozew i zrzeka się roszczenia (k. 115 akt sprawy XV C 551/16). W związku z tym, postanowieniem z dnia 14 września 2016r. Sąd Okręgowy w Gdańsku umorzył postępowanie w sprawie XV C 551/16 (k. 116 akt sprawy XV C 551/16). Postanowienie nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się.

Rozstrzygając roszczenie powoda w tej sprawie należało ocenić, jakie skutki wywiera oświadczenie pełnomocnika powoda o cofnięciu pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia złożone przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w sprawie XV C 551/16.

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W wyroku z dnia 13 lutego 2004 r. w sprawie II CK 442/02 (LEX nr 424439) Sąd Najwyższy wskazał, iż w przepisie art. 203 § 1 k.p.c. chodzi jedynie o zrzeczenie się przez powoda roszczenia w znaczeniu procesowym. Oznacza to niemożność skutecznego dochodzenia w przyszłości mogącego istnieć roszczenia materialnoprawnego. Zrzekając się roszczenia procesowego powód rezygnuje bowiem ze zbadania jego zasadności w tym samym stanie faktycznym i wobec tego samego pozwanego. W razie ponownego wytoczenia powództwa o to samo roszczenie i przeciwko temu samemu dłużnikowi (pозwanemu), sąd powinien wydać wyrok oddalający powództwo, jeżeli dłużnik powoła się na wcześniejsze cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia przez powoda w poprzednim procesie. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 września 2002 r., sygn. akt I CKN 1133 (niepubl.). Stwierdzono tam m.in. to, że cofnięcie powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia stanowi negatywną przesłankę procesową do ponownego wniesienia powództwa o to samo roszczenie, przy czym powództwo w tej samej sprawie można by wnieść ponownie tylko wtedy, gdy ujawnią się nowe okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012r., sygn. akt II CSK 3/12, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2015r., sygn. akt I CSK 789/14).

Analizując materiał dowodowy zebrany w tej sprawie stwierdzić należy, iż powód nie powołał się na żadne nowe okoliczności.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że w niniejszej sprawie powód dochodzi tego samego roszczenia, co w sprawie, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku pod sygnaturą akt XV C 551/16, a która została prawomocnie umorzona z uwagi na cofnięcie pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Wobec tego, że w obu sprawach zachodzi tożsamość nie tylko roszczeń, lecz również stanów faktycznych i stron sporu, a pozwany wnosząc o oddalenie powództwa w niniejszej sprawie powołał się na cofnięcie przez powoda pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w poprzednim procesie, powództwo podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w wyroku.